

си легала да спи, то всѣкога спало при нозѣтъ ѝ да ѝ варди.

Една вечеръ, когато тя отивала да си легне въ спалнята стая, нейния приятелъ — кученцето почнало страшно и силно да лае. То се прѣпричало на вратата и не давало ѝ да влѣзне въ стаята си.

Каролинка се зачудила защо кученцето ѝ да е тъй неспокойно и нѣкакъвъ страхъ ѝ обхвалялъ.

Тя се върнала и съобщила на родителитѣ си всичко това. Всички изъ къщи се завтекли въ Каролинкината стая съ запалена свѣщъ. Кученцето сѣ лаело и навѣсено гледало подъ креватя. Бащата повдигналъ покривалото на креватя и всички видѣли, че лѣжи тамъ единъ човѣкъ съ мургаво лице и страшенъ погледъ. Познавали, че този е крадецъ. Хванали го и го прѣдали на полицията.

При испитванието му той (крадеца) се призналъ, че искалъ да убие Каролинка и да обере покъщнината изъ стаята.

Тогава Каролинка паднала на колѣнѣ и благодарила на Бога, че ѝ прѣдпазилъ отъ грозната смъртъ.

Зела кученцето си и почнала да го милва, като му казвала: „Мило кученце, азъ никога не вѣрвахъ, че ти ще ми спасишъ живота, както азъ спасихъ твоя! Ние ще бѣдемъ отъ сега всѣкога съ тебе заедно“!

Сега Каролинка е голѣма мома и кученцето е сѣ при нея.

Прѣвелъ: С. Н. Зарзановъ.